

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 27 september 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 22 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 9 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

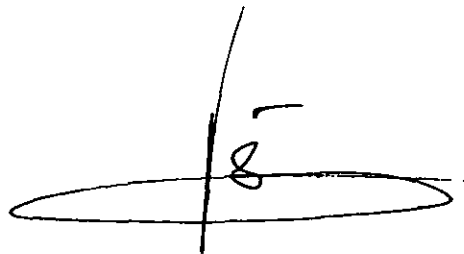
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 augustus 2007

210.

Verzonden: 27 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 06/52322 & AWB 06/52326

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 22 juni 2007

inzake

, eiser,
geboren op
, eiseres
geboren op
beiden staatloos,
verblijvende te
mede ten behoeve van de minderjarige zoon,
hierna gezamenlijk te noemen eisers,
gemachtigde mr. J.M.C. de Kok,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. L.M.A. Hansen.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Op 21 november 2001 hebben eisers aanvragen ingediend voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij besluiten van 3 mei 2002 heeft verweerder deze aanvragen afgewezen. Hangende de hiertegen ingestelde beroepen heeft verweerder deze besluiten ingetrokken, waarop eisers de beroepen hebben ingetrokken.

Bij besluiten van 23 september 2005 heeft verweerder de aanvragen opnieuw afgewezen. Hangende de hiertegen ingestelde beroepen heeft verweerder ook deze besluiten ingetrokken, waarop eisers de beroepen hebben ingetrokken.

Bij uitspraak van 7 september 2006 heeft deze rechtbank het beroep van eisers tegen het niet tijdig nemen van een besluit op hun asielaanvragen gegrond verklaard.

Bij besluiten van 27 september 2006 heeft verweerder de aanvragen van eisers opnieuw afgewezen. Daarnaast zijn eisers niet in het bezit gesteld van verblijfsvergunningen regulier op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e van de Vw 2000. Tegen deze besluiten hebben eisers beroep ingesteld.

De zaken zijn behandeld op de zitting van 19 april 2007, waar eisers zijn verschenen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

De rechtbank heeft, met toepassing van artikel 8:64, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) het onderzoek ter zitting geschorst, nu de gemachtigde van eisers geen afschrift had ontvangen van het verweerschrift van 9 januari 2007. De rechtbank heeft daarop eisers een termijn vergund om schriftelijk te reageren op het verweerschrift.

Bij schrijven van 3 mei 2007 hebben eisers hun reactie gegeven op het verweerschrift. Bij schrijven van 4 mei 2007 heeft verweerder gereageerd op voormeld schrijven van eisers.

Partijen hebben toestemming verleend het onderzoek zonder nadere zitting te sluiten. Daarop heeft de rechtbank op 11 mei 2007 het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 27 september 2006 in rechte stand kunnen houden.
2. Ter onderbouwing van hun aanvragen hebben eisers – kort samengevat – aangevoerd dat zij in Armenië problemen hebben ondervonden vanwege hun beider gemengd Armeens-Azerbeidzjaanse afkomst, althans herkomst. Eiser vreest daarnaast problemen in Azerbeidzjan vanwege zijn etnisch Armeense afkomst. Vanwege de problemen in Armenië hebben eisers in Rusland verbleven, doch zij konden zich daar niet handhaven omdat zij aldaar slechts illegaal konden verblijven.
3. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten op het standpunt gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat de aanvragen zijn gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000. De aanvraag van eiser is daarnaast afgewezen op grond van het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder i en k, van de Vw 2000. Voorts is eisers ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking “buiten schuld Nederland niet kunnen verlaten” geweigerd.
4. In beroep hebben eisers aangevoerd dat de bestreden besluiten strijdig zijn met het bepaalde in artikel 6:18, derde lid, van de Awb. In het kader van de nationaliteitsbepaling van eiser is aangevoerd dat de stelling dat eiser niet staatloos is, tardief is omdat verweerder in de besluiten van 3 mei 2002 en 23 september 2005 nimmer is ingegaan op de stelling van eiser dat hij staatloos is en het beleid tot vaststelling van staatloosheid in de betreffende periode niet is gewijzigd. Verder meent eiser dat hem ten onrechte het bestaan van een contra-indicatie is tegengeworpen nu slechts sprake is van een voorwaardelijke veroordeling. Ten slotte hebben eisers aangevoerd dat de bestreden besluiten in strijd zijn met het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

5. De aanvraag van eiseres is grotendeels afhankelijk van de aanvraag van eiser. Ook heeft de gemachtigde van eisers voor de gronden van het beroep van eiseres verwezen naar de gronden van het beroep van eiser. Gelet hierop zal de rechtbank zich in deze uitspraak dan ook bij haar overwegingen primair richten op het relaas van eiser.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

7. In beroep zijn geen grieven gericht tegen de weigering eisers ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "buiten schuld Nederland niet kunnen verlaten", zodat deze weigering buiten de omvang van het geschil valt.

8. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting aangegeven dat eiser niet langer het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw 2000 wordt tegengeworpen. Deze afwijzingsgrond behoeft dan ook geen bespreking meer.

9. Met betrekking tot de stelling dat de bestreden besluiten in strijd zijn met het bepaalde in artikel 6:18, derde lid, van de Awb overweegt de rechtbank dat in artikel 6:18, derde lid, van de Awb is bepaald dat na intrekking of wijziging het bestuursorgaan, zolang het bezwaar of beroep aanhangig blijft, geen besluit mag nemen waarvan de inhoud of strekking met het oorspronkelijke besluit overeenstemt. Nu eisers de beroepschriften tegen de later ingetrokken besluiten van 3 mei 2002 en 23 september 2005 hebben ingetrokken, kan het beroep op artikel 6:18, derde lid, van de Awb reeds daarom niet slagen.

10. Met betrekking tot de vraag of verweerders standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000, juist is, overweegt de rechtbank als volgt.

11. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

12. Op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, worden verleend aan de vreemdeling die verdragsvluchteling is. Ingevolge artikel 1A, tweede lid, van het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingenschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

13. Voor zover eiser in beroep heeft gesteld dat verweerder nooit eerder heeft gereageerd op de stelling van eiser dat hij staatloos is, overweegt de rechtbank dat verweerder reeds in het voornemen van 1 juni 2005 tot het besluit ten aanzien van eiser van 23 september 2005, op deze stelling van eiser is ingegaan. Reeds hierom kan deze grief niet slagen.

14. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State maakt het onderzoek naar de nationaliteit aan de hand van het recht van een vreemde staat deel uit van de beoordeling van het relaas wat betreft de feiten en betreft derhalve niet een rechtsvraag. Het is primair de verantwoordelijkheid van verweerder om op basis van hetgeen hem over het nationale recht van het land van herkomst uit ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken en andere objectieve bronnen bekend is te beoordelen of een

vreemdeling de nationaliteit van dat land van rechtswege bezit. De maatstaf bij de te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de juiste toepassing van het recht van een vreemde staat, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat verweerder, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, niet in redelijkheid tot zijn oordeel met betrekking tot de nationaliteit kon komen.

15. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich op basis van hetgeen hem over de Wet op het Staatsburgerschap van Azerbeidzjan bekend is uit de desbetreffende ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser de Azerbeidzjaanse nationaliteit bezit. Conform de geldende nationaliteitswetgeving van Azerbeidzjan wordt eiser geacht de Azerbeidzjaanse nationaliteit te bezitten, nu hij in Azerbeidzjan is geboren. Overigens kan eiser op grond van de nationaliteitswetgeving van Armenië, gelet op zijn etnisch Armeense afkomst, eveneens in aanmerking komen voor de Armeense nationaliteit.

16. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat Armenië kan worden aangemerkt als land van eerder verblijf voor eiser. De rechtbank merkt in dit verband op dat eiser in beroep geen grieven heeft gericht tegen verweerders standpunt dat ten aanzien van eiser sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder i, van de Vw 2000.

17. Voor zover de verwijzing door eisers naar de eerder ingediende zienswijzen en beroepsgronden desalniettemin aldus moet worden begrepen dat eiser daarmee heeft willen onderbouwen dat hij niet tot Armenië zal worden toegelaten, en dat eiseres heeft willen betogen dat zij in Armenië, haar land van herkomst, te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag overweegt de rechtbank als volgt.

18. In het voornemen van 28 augustus 2006 dat ten grondslag ligt aan het bestreden besluit ten aanzien van eiser heeft verweerder zich – onder verwijzing naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 14 december 2005 – op het standpunt gesteld dat Armenië partij is bij het Vluchtelingenverdrag en dit verdrag te goeder trouw naleeft. Blijkens paragraaf 4.1.2. van voornoemd ambtsbericht worden vluchtelingen niet naar hun land van herkomst teruggestuurd wanneer zij daar vervolging te vrezen hebben. Voorts is niet gebleken dat zich een van de omstandigheden voordoet waaruit zou moeten worden opgemaakt dat eiser niet wederom tot Armenië zal worden toegelaten.

19. Met betrekking tot de problemen die eiser heeft ondervonden van de zijde van zijn medeburgers, waarbij hij is lastiggevallen en mishandeld, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat deze problemen niet als voldoende zwaarwegend kunnen worden aangemerkt en dat niet kan worden gesteld dat de situatie van eiser hierdoor onhoudbaar was geworden. Met betrekking tot de gestelde verdwijning van de zoon van eisers wordt overwogen dat niet is gebleken dat de autoriteiten verantwoordelijk waren voor deze verdwijning zodat dit niet valt onder een van de inwilligingsgronden zoals omschreven in paragraaf C1/4 van de Vreemdelingencirculaire 2000. Daarenboven is niet gebleken dat de Armeense autoriteiten eiser geen bescherming konden of wilden bieden. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat de politie de aangifte van mishandeling in behandeling heeft genomen en de daders hiervan ook heeft aangehouden. Verder is de politie een zoektocht begonnen naar de zoon van eisers. Ten slotte is niet gebleken dat eiser zich niet zou hebben kunnen onttrekken aan zijn problemen door zich elders in Armenië te vestigen.

20. Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank op grond van het voorgaande in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat Armenië voor eiser kan gelden als land van eerder verblijf.

21. In het voornemen van 28 augustus 2006 dat ten grondslag ligt aan het bestreden besluit ten aanzien van eiseres heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de algehele situatie in Armenië niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit Armenië, zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiseres dient derhalve aannemelijk te maken dat er met betrekking tot haar persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

22. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiseres hierin niet is geslaagd. Nu eiseres' asielrelaas afhankelijk is van dat van eiser wordt verwezen naar hetgeen hiervoor ten aanzien van eiser is overwogen.

23. De door eisers naar voren gebrachte asielmotieven kunnen derhalve niet leiden tot een geslaagd beroep op vluchtelingschap.

24. Ingevolge artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikel 3 van het Anti-Folterverdrag en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat de vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

25. In dit kader wijst de rechtbank allereerst op hetgeen zij heeft overwogen met betrekking tot het beroep van eisers op vluchtelingschap. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich voorts in het bestreden besluit terecht op het standpunt gesteld dat eisers ter onderbouwing van hun aanvragen geen daadwerkelijk concrete redenen hebben aangevoerd, gelegen in hun persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat zij bij uitzetting een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

26. Gezien het voorgaande komen eisers niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 van de Vw 2000 genoemde gronden.

27. Hetgeen eisers overigens in beroep hebben aangevoerd heeft de rechtbank niet tot een ander oordeel kunnen leiden.

28. Van strijd met het rechtszekerheids-, motiverings- dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel of het verbod van willekeur is de rechtbank niet gebleken.

29. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

30. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 06/52322 & AWB 06/52326

6

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvel als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van P.L.M.M. Mulders als griffier op 22 juni 2007.

VOOR KORTE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
soort en nummer
te Rotterdam

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

28 JUNI 2007

Advocatenkantoor de Kok

Mr J.M.C. de Kok
Advocaat en procureur

Postadres: Postbus 366
5280 AJ Boxtel
Bezoekadres: Buxtelseweg 11
5298 VA Liempde
Telefoon 0411 - 63 31 65
Telefax 0411 - 63 31 74

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep Veemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's Gravenhage

RAAD VAN STATE	
4621	INGEKOMEN
B 26 JUL 2007	
ZAAKNR.	05280
AAN:	1/1
BEHANDELD: DD:	PAR:

Liempde : 25 juli 2007

HOGER BEROEPSCHIFT

Betreft :
IND nr. : 0111218003
V nr. :
Nationaliteit : Staatloos en

IND nr. : 0111218003
V. nr :
Beiden wonende te
Appellanten

Geven te kennen,

op geboren op en geboren op , ook ten behoeve van hun minderjarige zoon allen staatloos, verder ook te noemen appellanten, wonende te , te dezer zake woonplaats kiezende te Liempde, gemeente Buxtel, ten kantore van de advocaat en procureur mr J.M.C. de Kok, die hierbij verklaart tot het indienen van het onderhavige hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, met het recht van substitutie. Dat appellanten hierbij hoger beroep instellen tegen de in kopie bijgesloten uitspraak van de Rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te 's Hertogenbosch, welke uitspraak is gedateerd op 22 juni 2007 en verzonden op 28 juni 2007.

Achtergronden

Appellant komt in beroep van de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats 's Hertogenbosch, van 22 juni 2007, Awb nrs. 06/52322 en 06/52326, (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikkingen van de minister van Veemdelingenzaken en integratie, verder ook te noemen verweerder, van 27 september 2006, waarbij de aanvragen

voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd asiel werd afgewezen, ongegrond heeft verklaard. De beschikkingen van 27 september 2006 worden hierbij als productie 2 in het geding gebracht.

Alvorens de grieven naar voren te brengen achten appellanten het relevant vanwege de veelheid aan zienswijzen en ingediende beroepschriften onderdelen van deze stukken eerst nader toe te lichten.

Procedures

Op 16 november 2001 zijn appellanten Nederland in gereisd en zij hebben op 21 november 2001 hun aanvragen tot toelating als vluchteling en een vergunning tot verblijf ingediend. De eerste gehoren vonden plaats op 21 november 2001 en de nadere gehoren op 3 januari 2002. Op 26 maart 2002 werden de eerste voornemens van verweerder verzonden. Daartegen werden op 23 april 2002 zienswijzen ingediend. Vervolgens werden op 3 mei 2002 de eerste beschikkingen door verweerder geslagen waarbij de aanvragen werden afgewezen. Daartegen werd op 30 mei 2002 beroepschriften ingediend waarna door verweerder op 13 oktober 2003 omstreeks 15.00 uur en één dag voor de geplande zitting waarop de behandeling van het beroep zou plaats vinden, deze beschikkingen weer werden ingetrokken.

Op 1 juni 2005, meer dan anderhalf jaar na de intrekking van voorgenomde beschikkingen, werden door verweerder aan ondergetekende gemachtigde de nieuwe voornemens verzonden waartegen op 29 juni 2005 wederom zienswijzen werden ingediend. Vervolgens werden de nieuwe negatieve beschikkingen op 23 september 2005 aan ondergetekende gemachtigde verzonden. Daarna werd ook tegen die beschikkingen op 21 oktober 2005 een beroepschrift ingediend. Nadat door de rechtbank op 31 maart 2006 de mondelinge behandeling van dit beroep was bepaald werden ook de beschikkingen van 23 september 2005 weer op 2 maart 2006 ingetrokken.

Omdat in augustus 2006 nog steeds niets werd vernomen van verweerder werd op 29 augustus 2006 een beroep fictieve weigering ingediend, welk beroep op 11 september 2006 gegrond werd verklaard.

Op 28 augustus 2006 werd aan ondergetekende gemachtigde een derde voornemen verzonden waartegen op 22 september 2006 weer een derde zienswijze werd ingediend.

Op 27 september 2006 werden voor de derde maal negatieve beschikkingen genomen waartegen dan ook weer voor de derde keer beroep werd ingesteld.

Dit beroep werd door de rechtbank ongegrond verklaard waartegen dan het onderhavige hoger beroep bij uw Afdeling bestuursrechtspraak wordt ingediend.

Asielrelaas

Samengevat omvat het asielrelaas van appellanten het navolgende.

Beide appellanten zijn van gemengd Azerbajdzjaans/Armeense afkomst. Na een verblijf van drie jaar in Rusland moesten appellanten in 1989 terugkeren naar Armenië. Daar werd hen het leven onmogelijk gemaakt vanwege hun gemengde afkomst. De man werd vaak mishandeld en de vrouw een enkele keer. In november 1989 werd hun zoontje van 1 jaar en twee maanden ontvoerd en naar appellanten vermoeden vermoord. De politie heeft op die aangifte geen enkele actie ondernomen. Omdat de man steeds opnieuw de autoriteiten daarop aansprak werd hij, naar hij vermoed, tegen de gewoonte in om iemand vrijwillig naar Nagorno Karabach te laten gaan om de strijd tegen Azerbajdzjan te ondersteunen, opgeroepen om aldaar tegen Azerbajdzjanen te vechten. Hij werd vervolgens opnieuw door Armeense medestrijders vanwege zijn Azerbajdzjaanse afkomst gediscrimineerd en er werd zelfs een aanslag op hem gepleegd waardoor een been moest worden geamputeerd. Deze gebeurtenissen tezamen brachten

appellanten er toe te vluchten naar Rusland om aldaar te trachten een nieuw bestaan op te bouwen. Dat mislukte na twee jaar vanwege zijn Kaukasische afkomst en vanwege de onmogelijkheid om de bedragen te blijven betalen die voor een tijdelijke vergunning noodzakelijk waren. Uiteindelijk vluchtte eerste de man in 2000 naar Zwitserland, later, toen daar genoeg geld voor was gespaard, gevolgd door de vrouw. Aldaar hebben beiden asiel aangevraagd. Dit asiel is afgewezen vanwege het niet betalen van de daaraan verbonden legeskosten, waarna beiden uiteindelijk in Nederland opnieuw asiel aanvroegen. Verweerder heeft de asielaanvragen in tot zich getrokken en in behandeling genomen.

Beslissingen verweerder

De kernpunten van de respectievelijke beslissingen van verweerder luiden samengevat als volgt. Beslissing I dd. 2 mei 2002:

- A. Uit het ambtsbericht van 14 augustus 2001 blijkt dat er nog enkele duizenden etnische Armeniërs in Azerbajdzjan zijn en er sinds 1994 geen sprake meer is van etnische zuiveringen. Het is dus niet aannemelijk dat betrokkenen te vrezen hebben voor vervolging.
- B. De man is onzeker ten aanzien van degene die op hem heeft geschoten in Nagorno Karabach, alsmede over de beweegredenen en derhalve is niet aannemelijk gemaakt dat hij zich daarom niet kan vestigen in Nagorno Karabach.
- C. Dat de ontvoering van hun kind verband houdt met de etnische afkomst van betrokkenen is niet aannemelijk gemaakt. Zij hadden de bescherming van de autoriteiten kunnen inroepen.
- D. Hun inspanningen voor een verlijf in Rusland zijn onvoldoende geweest. Het betalen van boetes wegens illegaal verblijven het niet langs officiële weg verkrijgen van Staatsburgerschap kan niet worden gezien als afpersing.
- E. Er is geen sprake van een situatie waarin van betrokkenen uit humanitair oogpunt (traumabeleid) niet kan worden verlangd naar Armenië terug te keren. Bovendien zouden ze zich in Nagorno Karabach dan wel in de Russische federatie kunnen vestigen.

In beroep is uitgebreid op bovenstaande punten ingegaan, waarna dan ook vervolgens verweerder op 13 oktober 2003 de beschikkingen één dag vóór de zitting van de rechtbank in trok.

Het tweede voornemen had een geheel andere inhoud dan het eerste voornemen en de eerste beschikking. Daartegen werd dan ook in de zienswijze ernstig bezwaar gemaakt met name omdat voor dit voornemen betrokkenen niet gehoord waren.

Beslissing II dd. 23 september 2005:

- A. Van belang is dat de eerdere beschikking op de asielaanvraag van betrokkene is ingetrokken naar aanleiding van het beroepschrift. Dat het tegenwerpen van bepaalde zaken in het voornemen van 26 maart 2002 en de beschikking van 3 mei 2002 achterwege is gebleven is op zichzelf geen reden om deze zaken thans niet bij de beoordeling te betrekken. Bovendien heeft hij niet aannemelijk gemaakt dat hij pogingen heeft ondernomen om documenten in Zwitserland op te vragen en is het niet overleggen van documenten aan hen toe te rekenen.
- B. Nu hij zijn stelling dat het in Rusland niet mogelijk was voor mensen als hij asiel aan te vragen niet nader heeft toegelicht of onderbouwd, wordt deze stelling niet gevolgd.
- C. Nu hij zijn stelling dat een vestigingsalternatief in Nagorno Karabach en Armenië niet opgaat waarbij hij verwees naar de in Yerevan en in Nagorno Karabach ondervonden problemen wordt overwogen dat in het beroepschrift van 26 maart 2003 de gemengde afkomst de werkelijke oorzaak was van hun problemen. Deze stelling heeft hij niet nader onderbouwd.
- D. Dat hij naar Nagorno Karabach werd gestuurd om van hem af te zijn is enkel op vermoedens gebaseerd en niet nader onderbouwd. Aldus wordt niet gevolgd dat de autoriteiten in Armenië niet bereid of in staat zouden zijn om bescherming te bieden.

Op bovenstaande punten is in het beroepschrift uitgebreid in gegaan. Nadat de rechtbank vervolgens weer op 25 januari 2006 de zittingsdag had bepaald op 31 maart 2006, trok verweerder de bestreden beschikkingen op 2 maart 2006 opnieuw in.

Blijkens dossierstuk 45 (dossier verweerder) informeert verweerder op 13 maart 2006 bij de Centrale Justitiële Dienst of betrokkenen bekend zijn in de bij deze dienst bestaande systemen, hetgeen er op wijst dat verweerder van plans was om betrokkenen een verblijfsvergunning te verlenen.

Op 29 augustus 2006 worden de derde voornemens in deze zaak aan gemachtigde toegezonden waarna op 22 september de derde zienswijze daartegen wordt ingediend. Kernpunten uit deze zienswijze zijn:

- A. Appellanten maken ernstig bezwaar tegen het feit dat nadat tot tweemaal toe eerdere beschikkingen werden ingetrokken vlak voor de geplande zittingsdata, er nu weer een zienswijze wordt ingediend waarin, buiten het openbare orde motief nu dezelfde argumenten aan betrokkenen worden tegengeworpen. Dit dan afgezien van de gestelde staatloosheid van betrokkenen die nu voor het eerst wordt tegengeworpen, dit terwijl aan verweerder zowel de Azerbajdzjaanse wetgeving als de van belang zijnde ambtsberichten vanaf het begin van de procedure bekend waren. Verder wordt in de zienswijze ook uitgebreid ingegaan op het niet kunnen verkrijgen van het Azerbajdzjaanse staatsburgerschap.
- B. Ten aanzien van het niet overleggen van documenten stellen appellanten dat met verweerder was overceengekomen dat verweerder deze zou opvragen bij de Zwitserse autoriteiten, en dat dat ook reeds eerder in de voorgaande procedures naar voren was gebracht. Ook wordt er op gewezen dat het steeds opnieuw intrekken van beschikkingen en het opnieuw uitbrengen van voornemens voor betrokkenen zenuwslopend is.
- C. Met betrekking tot het openbare orde motief wordt in de zienswijze naar voren gebracht dat appellant slechts tot een voorwaardelijke straf is veroordeeld, nota bene bij verstek waarbij hem de gelegenheid is onthouden om daartegen verweer te voeren.

In de beschikkingen van 27 september 2006 worden appellanten gevolgd in hun zienswijze ten aanzien van het ontbreken van documenten en wordt dit hun niet langer tegengeworpen. Ook wordt overwogen dat de minister de gang van zaken met betrekking tot het tweemaal intrekken van de negatieve beschikkingen betreurt maar dat een verklaring is gelegen in het feit dat het beleid van de Minister ten aanzien van de landen Armenië en Azerbajdzjan in de loop der jaren enkele malen is gewijzigd, dat het Staatlozen beleid is vervallen en dat die beleidswijzigingen er toe hebben bijgedragen dat de eerdere beschikkingen niet langer houdbaar waren.

Ten aanzien van het argument in zienswijze III dat in het voornemen van 29 augustus 2006 dezelfde argumenten zijn tegengeworpen als verwoord in eerdere voornemens merkt de minister op dat bepaalde overwegingen uit de beschikking weliswaar gelijkkuidend zijn maar dat deze in een andere context zijn toegepast waardoor deze tot een andere conclusie leiden dan in de vorige beschikkingen is geformuleerd.

Ten aanzien van het openbare orde aspect stelt verweerder dat hij niet tijdig in beroep is gekomen en dat dat voor zijn eigen rekening en risico komt.

In de gronden van het beroepschrift gaan appellanten uitgebreid in op het bovenstaande. Met name wordt door appellanten onder meer gesteld dat:

- De verklaring dat tot tweemaal toe de afwijzende beschikking is ingetrokken omdat het beleid van de Minister ten aanzien van Armenië en Azerbajdzjan in de loop der jaren enkele malen is gewijzigd is in strijd met de feiten omdat in de beschikkingen van 23 september 2005 expliciet door verweerder was overwogen dat de eerdere beschikking op de asielaanvraag van betrokkene was ingetrokken, naar aanleiding van de inhoud van het beroepsschrift;
- Dat bovendien het argument dat het van toepassing zijnde beleid enkele malen is gewijzigd zo abstract is dat daartegen nauwelijks kan worden opgekomen;
- Dat de stelling van verweerder dat betrokkenen niet Staatloos zijn wel degelijk te laat is ingebracht;
- Dat niet voldaan wordt aan het motivatiebeginsel nu overwogen wordt in de beschikking dat bepaalde overwegingen wel steeds gelijklopend zijn maar dat dat te maken heeft met het toepassen van die bepaalde overwegingen in een andere context. Appellant stelt inde gronden letterlijk: *Appellant moet er op kunnen vertrouwen dat gelijklopende overwegingen niet steeds maar in een andere context worden geplaatst waardoor er iedere keer andere besluiten kunnen worden genomen. Bovendien over welke gelijklopende overwegingen gaat het dan en in welke verschillende contexten worden die geplaatst en hoe kan appellant daarvan kennisnemen.*
- Ten aanzien van het openbare orde aspect wordt door appellant ingebracht dat hij slechts voor een klein vergrijp bij verstek voorwaardelijk is veroordeeld.

Ter zitting ben ik, gezien de pleitaantekeningen nog uitgebreider op bovenstaande punten en met name het motiveringsbeginsel in gegaan.

GRIEVEN TEGEN HET VONNIS VAN DE RECHTBANK 's GRAVENHAGE VAN 22 JUNI 2007.

Grief I.

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat het beroep op artikel 6:18 derde lid van de Awb niet kan slagen omdat eisers de beroepsschriften tegen de later ingetrokken besluiten hebben ingetrokken.

TOELICHTING

De rechtbank gaat hierbij voorbij aan het feit dat, gezien de bijzondere administratiefrechtelijke procedure in het vreemdelingenrecht en de vaste jurisprudentie van uw Afdeling bestuursrechtspraak appellanten gedwongen waren hun beroep steeds opnieuw in te trekken om dat zij geen inhoudelijke juridisch belang meer zouden hebben bij handhaving van hun beroepen.

Dit laat onverlet dat artikel 6:18 Awb, blijkens de toelichting er op is gericht om frustratie van het bezwaar of beroep (of hier van het voornemen en het beroep) zou kunnen plaatsvinden indien het bestuur niet alleen het bestreden besluit zou intrekken maar vervolgens wederom materieel hetzelfde besluit zou nemen als waartegen de procedure zich richtte. Lid 3 verbiedt een dergelijke handelwijze uitgezonderd de situatie dat gewijzigde omstandigheden dit besluit rechtvaardigen en het bestuursorgaan daartoe ook los van het bezwaar of beroep bevoegd zou zijn geweest. Appellanten menen dat er geen enkele reden is om artikel 6:18 derde lid b van de Awb hier niet analoog toe te passen. Het is bovendien uiterst onzorgvuldig om in de asielprocedures, die juist vanwege

efficiency redenen zijn aangepast om te voorkomen dat er steeds opnieuw bezwaarprocedures zouden worden gevoerd, het bestuursorgaan ongelimiteerd de onderbouwingen van haar beslissingen aan te laten passen afhankelijk van de inhoud van uitgebrachte zienswijzen of tegen de uitgebrachte beslissingen ingestelde beroepschriften. In dit geval is het des te meer onzorgvuldig omdat verweerder ook in haar beslissingen te kennen heeft gegeven dat deze zijn aangepast naar aanleiding van het beroepschrift en dat de argumenten weliswaar steeds hetzelfde waren maar dat de contexten waarin deze werden geplaatst steeds wijzigden, met andere woorden: er was geen sprake van gewijzigde omstandigheden doch er was slechts sprake van een andere context waarbinnen dezelfde argumenten naar voren werden gebracht. Tegen dergelijke redeneringen van verweerder is geen juridisch kruut gewassen en dat is in het derde beroep ook kenbaar gemaakt. Op deze wijze verwordt de beschikkingsbevoegdheid van verweerder tot een loterij, waarop reeds in zienswijze II is gewezen. Daar werd door ondergetekende gemachtigde het navolgende naar voren gebracht:

"Ik merk op dat mijns inziens verweerder doet alsof het een loterij betreft. Op goede gronden meende betrokkenen dat de reden van de intrekking was gelegen in de gronden van beroep. Die indruk wordt althans wel gewekt indien men na een dergelijk lange tijd en vlak voor de zitting de beschikking intrekt.

Het gaat dan niet aan om met een nieuw voornemen te komen zonder eerst betrokkenen te horen en een voornemen dat qua inhoud geheel afwijkt van de vorige voornemens en van de inhoud van de beschikkingen.

Waar nog gesteld wordt dat betrokkenen een vestigingsalternatief hebben in Nagorno Karabach en in Armenië gaat dat niet op. Mevrouw is van half Azerische afkomst en om die reden hebben zij in zowel Yerevan als in Nagorno Karabach de eerder beschreven problemen ondervonden.

Grief II

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat verweerder zich op basis van hetgeen hem over de Wet op het Staatsburgerschap van Azerbajdzjan bekend is uit de desbetreffende ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser de Azerbajdzjaanse nationaliteit bezit en ten onrechte overweegt de rechtbank dat eiser op grond van de nationaliteitswetgeving van Armenië, gelet op zijn Armeense afkomst, eveneens in aanmerking komen voor de Armeense nationaliteit.

TOELICHTING

Uit vele ambtsberichten in de loop der jaren is duidelijk geworden dat er nog slechts weinig etnische Armeniërs in Azerbajdzjan zijn. Alleen degenen die met een Azerbajdzjaanse partner zijn gehuwd en zich niet als etnisch Armeniër hebben geprofileerd hebben kans om daar te overleven. Betrokkenen zijn beiden van gemengde afkomst. De man is voor 25% Azerbajdzjaan en de vrouw voor 50%. Beiden hebben echter een Armeense naam. Voor hen is het onmogelijk om het Azerbajdzjaans

Staatsburgerschap te verkrijgen nog los van het feit dat ook indien dat mogelijk was zij dat niet zouden willen om bovenstaande redenen.

De Armeense nationaliteit bezitten beiden niet. Gezien hetgeen hun overkomen is in Armenië en Nagorno Karabach tussen de Armenen zijn ze gevlucht en hebben asiel gezocht. Het is evident dat, zelfs indien ze de mogelijkheid hadden zij geen aanspraak op de Armeense nationaliteit wensden te maken. In de gevoerde procedures is daar herhaaldelijk op gewezen.

Grief III

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder 19 dat met betrekking tot de gestelde problemen die eiser heeft ondervonden van de zijde van zijn medeburgers, waarbij hij is lastig gevallen en mishandeld deze problemen niet als voldoende zwaarwegend kunnen worden aangemerkt en dat niet kan worden volgehouden dat de situatie van eiser hierdoor onhoudbaar was geworden.

TOELICHTING

Ook in de twee eerdere beroeps- en voornemenprocedures is dit door verweerder naar voren gebracht. Steeds is daartegen verweer gevoerd. Nu verweerder stelt dat eerdere beschikkingen werden ingetrokken vanwege de inhoud van de beroepschriften is het onbegrijpelijk dat de rechtbank nog tot deze overweging komt.

Bovendien, hun kind is door Armenen ontvoerd. Op appellant is geschoten door Armenen waarbij hij een been heeft verloren en invalide is. Voor invalide mensen is het leven in Armenië per definitie onhoudbaar omdat er geen voorzieningen zijn waarvan zij gebruik zouden kunnen maken. Tegen die achtergrond is de enkele, niet nader gemotiveerde simpele stelling van verweerder, daarin gevolgd door de rechtbank, dat niet kan worden volgehouden dat de situatie voor eisers onhoudbaar was geworden onbegrijpelijk.

Appellanten hebben ondergetekende gemachtigde nadrukkelijk verzocht om een persoonlijke brief van hen aan uw Afdeling gericht in dit hoger beroep op te nemen waarvan de inhoud op deze grief betrekking heeft en moet worden geacht hier te zijn herhaald en ingelast.. Deze brief wordt hierbij overgelegd als **productie 3**

Grief IV

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat niet gebleken is dat de autoriteiten eiser geen bescherming konden of wilden bieden, waarbij in aanmerking wordt genomen dat de politie de aangifte in behandeling heeft genomen en de daders ook heeft aangehouden. Bovendien is de politie een zoektocht begonnen naar de zoon van eisers.

TOELICHTING

Ook dit onderdeel is uitvoerig aan de orde geweest, met name in de eerste procedure. Indien dan vervolgens de beschikking één dag voor de zitting van de rechtbank waarop het beroep zal worden behandeld, wordt ingetrokken en vervolgens in de daaropvolgende beslissing wordt gesteld dat vanwege de inhoud van het beroep de eerdere beslissing is ingetrokken mogen appellanten er vanuit gaan dat de argumenten tegen het eerste voornemen en de eerste beslissing valide waren. Dit geldt temeer indien vervolgens ook de tweede procedure weer vlak voor de zitting van de rechtbank wordt ingetrokken en er wordt toegezegd dat een nieuwe beslissing wordt genomen die betrokkenen mogen

afwachten. Zij mochten er toen vanuit gaan dat alle argumenten over en weer naar voren waren gebracht en dat in elk geval bij een nieuw te nemen beslissing de eerdere overwegingen van verweerder niet meer aan de orde zouden komen.

Grief V.

Ten onrechte verzuimt de rechtbank in te gaan op het motiveringsgebrek zoals nadrukkelijk in het beroepsschrift aan de orde is gesteld en hiervoor ook nader is toegelicht. Met name gaat de rechtbank niet in op het geen verweer kunnen voeren tegen, zoals verweerder zelf heeft aangegeven, steeds dezelfde argumenten die telkens in een andere, niet nader toegelichte context, worden geplaatst en gaat de rechtbank evenmin in op het in beroep genoemde feit dat, anders dan verweerder in zijn laatste beschikking aangeeft, verweerder in zijn beschikking van 23 september 2005 stelt dat de eerdere beschikking is ingetrokken naar aanleiding van het ingediende beroepsschrift.

TOELICHTING

Gezien het bovenstaande is onbegrijpelijk de overweging van de rechtbank dat van strijd met het rechtszekerheids-, motiverings- danwel zorgvuldigheidsbeginsel of het verbod van willekeur niet is gebleken nu deze overweging tegen de achtergrond van de in beroep uitdrukkelijk naar voren gebrachte gronden niet nader is toegelicht. Op het motiveringsbeginsel is nadrukkelijk een beroep gedaan terwijl dat impliciet ook op het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel is gedaan.

Zo was naar aanleiding van de inhoud van de tweede beslissing waarvan de kernpunten hiervoor onder "beslissingen verweerder" zijn aangegeven in beroep het navolgende ingebracht:

IA.

Appellant blijft van mening dat het tegenwerpen van artikel 31 lid 2 aanhef en onder f Vw. niet meer kan. Bovendien is het ook onredelijk omdat verweerder met appellant was overeengekomen dat verweerder de documenten bij de Zwitserse overheid zou gaan opvragen. Daartoe heeft appellant ook een verklaring moeten ondertekenen na het nader gehoor. In die verklaring werd verweerder gemachtigd om namens hem de documenten naar Nederland te halen. Onder die omstandigheden is het niet redelijk om eerst na drie en een half jaar in een nieuwe beslissing dit artikel hen tegen te werpen.

IIA

In de gronden van het beroep van 19 maart 2003 is uitgebreid in gegaan op de onmogelijkheid om in Rusland asiel aan te vragen. Het gaat niet aan om nu tegen te werpen dat deze stelling niet nader is toegelicht nu dat in voornoemde gronden wel degelijk is gedaan. Ook in het voornemen van 23 april 2002 is daarop uitgebreid ingegaan onder C.

Nu verweerder zelf aan heeft gegeven dat de inhoud van het beroepsschrift reden was om de eerdere beschikking in te trekken, mocht hij er van uit gaan dat ook ten aanzien van het geen asiel aanvragen in Rusland door appellant genoegzaam was verklaard, in elk geval kan niet gezegd worden dat hij de hier bedoelde stelling niet nader heeft toegelicht.

IIIA

Ook hier geldt dat onbegrijpelijk is dat verweerder weer verwijst naar het beroepschrift van 26 maart 2003 en vervolgens stelt dat in het beroepschrift de stelling dat voor hem geen vestigingsalternatief bestond in Nagorno Karabach en in Armenië niet was onderbouwd.

Appellant stelt dat daarvan wel degelijk sprake is en verwijst daarbij naar de inhoud van Zienswijze I en de gronden van het beroep van 26 maart 2003, maar nu verweerder vanwege de inhoud van het beroepschrift van 26 maart 2003 zijn beslissing heeft ingetrokken gaat het niet aan om vervolgens in de nieuwe beslissing dit weer te herhalen.

Artikel 6:18 lid 3 Awb verbiedt een dergelijke handelwijze.

IVA

Dat de autoriteiten niet bereid en in staat waren appellant en zijn echtgenote bescherming te bieden is uitgebreid aan de orde gesteld in de beschikking van 3 mei 2002 en door appellant ook bestreden in de gronden van het beroep van 19 maart 2003. Ook hier geldt weer dat het onbegrijpelijk is dat verweerder de eerdere beschikking heeft ingetrokken vanwege de inhoud van het beroepschrift en vervolgens weer materieel hetzelfde besluit neemt en de motivering van het besluit voor het overgrote deel herhaalt.

Nu appellanten de nadere gronden van het beroepschrift tegen de derde afwijzende beslissing begonnen met de navolgende passage:

“Zoals de minister zijn overwegingen uit het voornemen in de beschikking overneemt en als daarin ingelast beschouwt, zo ook wenst appellant in dit beroepschrift over te nemen hetgeen in de zienswijze dd. 23 april 2002, in de gronden van beroep dd. 19 maart 2003, in de zienswijze van 29 juni 2005, in de gronden van beroep dd. 13 november 2005 en in de zienswijze III van 22 september 2006 naar voren wordt gebracht en als hier herhaald en ingelast moet worden beschouwd.”

is de overweging van de rechtbank dat van strijd met het rechtszekerheids-, motiverings- dan wel het zorgvuldigheidsbeginsel niet is gebleken, onbegrijpelijk.

CONCLUSIE:

Gelet op de inhoud van vorenstaande grieven kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellanten verzoeken uw Afdeling dan ook het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank teneinde dit geschil eerst volledig door de rechtbank te laten beoordelen.

Hoogachtend,

J.M.C. de Kok